

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
ZENIČKO DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 04 0 K 004131 12 K
Zenica, 21.05.2012.godine

Presudom Vrhovnog suda FBiH broj: 04 0 K
004131 12 Kž od 21.11.2012. godine odbijena kao
neosnovana žalba branioca optuženog Krkalić Atifa
i potvrđena Presuda Kantonalnog suda u Zenici broj:
04 0 K 004131 12 K od 21.05.2012. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Kantonalni sud u Zenici u vijeću sastavljenom od sudija Tešnjak Nermina, kao predsjednika vijeća, te sudija Pezer Asima i Đurđice- Zore Radoš kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Amare Behlić, u krivičnom predmetu protiv optuženog Krkalić Atifa, zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 stav 1 preuzetog KZ SFRJ, odlučujući po optužnici Kantonalnog tužilaštva/tužiteljstva ZE-DO kantona broj: T04 0 KTRZ 0005224 11 od 21.12.2011. godine, potvrđene od strane sudije za prethodno saslušanje Kantonalnog suda u Zenici pod brojem: 04 0 K 004131 11 Kps dana 27.12.2011. godine, nakon održanog usmenog i javnog pretresa, u prisustvu Kantonalnog tužioca Tomaš Branislava, optuženog Krkalić Atifa, njegovog branioca po izboru Ajkić Ramo advokat iz Zenice, završenog dana 21.05.2012.godine, donio je a dana 24.05.2012 godine u prisustvu Kantonalnog tužioca, optuženog i njegovog branioca, javno objavio sljedeću

P R E S U D U

Optuženi:

KRKALIĆ ATIF, sin ... i majke ... rođene ..., rođen ..... godine u mjestu ..., općina ..., nastanjen u mjestu ..., pismen, sa završenom ..., ..., oženjen, otac troje djece, vojsku služio, lošeg imovnog stanja, po narodnosti ..., državljanin ..., JMBG: ....., neosuđivan,

KRIV JE:

Što je:

Za vrijeme oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini, na području općine Tešanj, kao policajac Policijske stanice Tešanj, postupao protivno pravilima međunarodnog humanitarnog prava kršeći odredbe člana 3. stav 1. tačka a), člana 13. i člana 31. u vezi sa članom 147. Ženevske konvencije o zaštiti civilnog stanovništva za vrijeme rata od 12.08.1949.godine, tako što je mučio civilna lica Srpske nacionalnosti N. V., R. B. i R. M., nanoseći im teške fizičke i psihičke boli, pa je tako:

1. U junu mjesecu 1992. godine, u prostorijama tadašnjeg kafe bara „LM“, u kojem su bile smještene prostorije Policijske stanice Tešanj, Odjeljenje Jelah, tokom višesatnog ispitivanja N. V., kojeg je osumnjičeni Krkalić Atif priveo, istog više puta ošamario i nekoliko puta njegovom glavom udario o zid, kojom prilikom su komadi fasade od siline udarca ostali u glavi istog, pri tom pitajući ga gdje krije naoružanje,

2. U julu mjesecu 1992. godine, u istim prostorijama, u koje je bio priveden R. B. na ispitivanje, istom vezao ruke policijskim liscama za stolicu na kojoj je sjedio govoreći istom da mu je najbolje da prizna našto je R. B. šutio, da bi tada osumnjičeni Krkalić Atif izvadio policijsku palicu i istom 10-tak puta udario R.B. po ramenima i butinama nakon čega je izašao iz prostorije u koju se vratio nakon 5 minuta, ponovo tražeći od istog da prizna, pa pošto nije dobio priznanje ponovo je udario palicom R.B., da bi ponovo napustio prostoriju u koju se ubrzo vratio držeći predmet sličan policijskoj palici samo malo kraći i malo uži kojim je udario istog po ramenima i butinama, nakon čega je izašao iz prostorije, da bi kada se u istu ubrzo vratio pitao R.B. da li poznaje R.M., i kada mu je isti odgovorio da mu je to rođak, osumnjičeni Krkalić Atif mu je rekao da je M. priznao da on ima 3 bombe i pištolj, nakon čega ga je udario pesnicom po licu, govoreći mu da prizna da je srpski specijalac,

3. U julu mjesecu 1992. godine, u prostorijama Odjeljenja Policijske stanice Jelah, smještenih u Domu kulture u koje je sa kolegom J. I. priveo R.M. na ispitivanje, istog na početku ispitivanja ošamario, te udario šakom u stomak, a potom nekoliko puta njegovom glavom udario u zid, što je sve trajalo oko pola sata, za koje vrijeme je više puta napuštao prostoriju, tražeći od R.M. da prizna da posjeduje bombe govoreći mu da je R.B. sve priznao.

čime je počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona bivše SFRJ.

Pa ga sud uz primjenu člana 42. tačka 2. i 43. stav 1. tačka 1. preuzetog KZ SFRJ

OSUĐUJE

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 1(JEDNE) GODINE

Na osnovu odredbe člana 202 stav 4. ZKP FBiH optuženi se oslobađa plaćanja troškova krivičnog postupka i isti padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Temeljem člana 212 stav 3 ZKP FBiH oštećeni N.V., R.B. i R.M. se radi ostvarivanja imovinskopravnih zahtjeva upućuju na parnični postupak.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo/tužiteljstvo Ze-Do kantona je optužnicom broj T04 0 KTRZ 0005224 11 od 21.12.2011 godine optužilo Krkalić Atifa, da je radnjama opisanim u tačkama 1 do 3 optužnice počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 stav 1 preuzetog KZ SFRJ, počinjenog na način, u vrijeme i mjestu kako je to поближе opisano u izreci ove presude.

Optužnica je potvrđena od strane sudije za prethodno saslušanje pod brojem : 04 0 K 00413111 Kps dana 27.12.2011 godine, a na ročištu za izjašnjenje o krivnji optuženi se izjasnio da nije kriv.

Nakon toga zakazan je glavni pretres, te je u uvodnoj riječi Kantonalni tužilac istakao da će na osnovu izvedenih dokaza biti utvrđeno da je optuženi počinio krivično djelo za koje se tereti, dok je odbrana negirala da je optuženi počinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret te da nije bio u vezi sa imenovanim oštećenim i djelom, tačno da je bio policijski službenik u odjeljenju policije Jelah, a to nije zločin, te da je svoje dužnosti obavljao svjesno i odgovorno u skladu sa pravilima službe humanitarnog prava , a ne spore se mogućnosti da su imenovani privođeni i da su sa njima obavljani informativni razgovori, a za koje je bilo opravdani razloga po ocjeni odbrane, obzirom da je iz Rosulja u kome su živjeli oštećeni oduzeto ili dobrovoljno predato u junu 1992 godine šest ruski automata, tri puške M 48 i dr, i preko hiljadu metaka, a što je oduzeto između ostalih i od roditelja oštećenih kao i samih oštećenih, a u to vrijeme prije 20 godina koje je bilo teško i bolno svi su osjećali strah psihičku bol uzrokovanu ratom i težnjama neprijatelja za krajeve, te da će odbrana u toku postupka predložiti saslušanje 13 svjedoka i čitanje šest materijalni dokaza. Optuženi je prihvatio uvodno izlaganje svog branioca u tom momentu advokata C.M. navodeći da ništa drugo nema dodati u ovom momentu na ovo uvodno izlaganje.

U toku glavnog pretresa Kantonalno tužilaštvo je izvelo dokaze saslušanjem svjedoka- oštećenih N.V., R.B., i R.M., te je saslušan svjedok Č.H., a pored navedenih subjektivnih dokaza tužilaštvo je izvelo i sljedeće materijalne dokaze u kom smislu su prezentirani kroz čitanje te vršenje uvida sljedeći dokazi: odluka o proglašenju neposredne ratne opasnosti predsjedništva tadašnje Republike BiH objavljena u Službenom listu broj 1 od 09.04.1992 godine o proglašenju neposredne ratne opasnosti na cijelom teritoriju u BiH od 08.04.1992 godine, odluka o proglašenju ratnog stanja predsjedništva Republike BiH broj PR 1201/92 od 20.06.1992 godine iz koje se vidi da je na cijeloj teritoriji Republike BiH proglašeno ratno stanje sa datumom 20.06.1992 godine, odluka o formiranju vojske srpske Republike BiH odluka skupštine srbskog naroda u BiH broj: 03-234/92 od 12. maja 1992 godine objavljena u Službenom glasniku srbskog naroda u BiH broj 6 od utorak, 12-17. maja 1992 godine, ovjerene kopije obrazaca Federalnog ministarstva za pitanja boraca/branitelja i invalida odbrambeno- oslobodilačkog/domovinskog rata sa obrascima VOB- 1 VOB-2 VOB- 3 sa propratnim aktom navedenog ministarstva broj: 07-03-2071-1/11 od 10.10.2011 godine sa jediničnim kartonom na ime Krkalić H.Atif, dopis Uprave policije Zenica broj:08-03/3-5-04-2-5062-2/11 od 18.11.2011 godine, dopis Uprave policije Zenica broj: 08-03/3-4-04-2-855-2/10/KK od 20.12.2010 godine, izvod iz kaznene evidencije za optuženog izdat od Uprave policije PS Tešanj broj: 08-03/10-1-04-2-11-8764/11 od 06.09.2011 godine, te je priložio i zapisnik o ispitivanju optuženog Krkalić Atifa u Kantonalnom tužilaštvu dat 06.12.2011 godine pod brojem T04 0 KTRZ 0005224 11.

Kantonalni tužilac je u toku postupka odustao od prijedloga datog u optužnici za saslušanje svjedoka R.T. i R.D., obzirom na teško zdravstveno stanje istih, te ovi dokazi i nisu izvođeni u toku glavnog pretresa.

Kantonalni tužilac je izvršio djelimičnu izmjenu činjeničnog opisa datog pod tačkom 2. optužnice, na taj način što je na strani 2 optužnice pod tačkom 2. u prvom redu i drugom redu prvog pasosa umjesto riječi „ vreću napunjenu pjeskom koju“ je stavio riječ „ predmet sličan policijskoj palici samo malo kraći i malo uži kojim je“ dok je u ostalom djelu činjenični opis ostao isti.

Branilac i optuženi nisu tražili odgodu pretresa povodom učinjene izmjene, osim što su smatrali da je ovakav činjenični opis nerazumljiv.

U toku postupka kao dokazi odbrane saslušani su svjedoci D.I., M.R., H.I., B.S., S.M., B. r H. E. , H.E. i B.M., te je u svojstvu svjedoka saslušan optuženi Krkalić Atif. Odbrana je uložila i izvedene materijalne dokaze u toku postupka i to šihtnu knjigu koja nosi naziv Redna lista 92 Jelah koja se odnosi na evidentiranje zaposlenih u PO Jelah ili angažiranih u rezervnom sastavu za februar, mart april, maj, juni i juli 1992 godine, raspored rada Policijskog odjeljenja Jelah za mjesec juni i juli 1992 godine, akt Ministarsta unutrašnjih poslova Policijske stanice Tešanj broj 08-3/10-1-04-2-1730/12 od 17.02.2012 godine , kojim aktom se prvom braniocu dostavljaju na uvid materijalni dokazi na njegovo traženje, nalog Kantonalnog tužilaštva iz Zenice broj T04 0 KTRZ 0005224 11 od 20.09.2011 godine, akt Ministarstva unutrašnjih poslova Ze do kantona Uprava policije broj 08-03/3-5-04-2-5062-2/11 od 18.01.2011 godine, akt Federalnog ministarstva za pitanje boraca i invalida odbrambeno oslobodilačkog rata FBiH 07-36-03/9-827-2/11 od 06.10.2011 godine, akt MUP-a Zenica Uprava policije broj 08-03-3-5-04-2-6326-1/11 od 15.12.2011 godine. Pored navedenog odbrana je priložila kao dokaze, a sud prihvatio zapisnik o saslušanju svjedoka N. Vlade u KT Zenica broj T04 0 KTRZ 0005224 11 od 26.08.2011 godine, te zapisnik o prikupljanju izjave- svjedoka date Državnoj agenciji za istrage i zaštitu broj: 17-14/3-1-192/10 od 15.12.2010 godine, zapisnik o saslušanju svjedoka R.M. u KT Zenica broj T 04 0 KTRZ 0005224 11 od 26.08.2011 godine, te zapisnik o prikupljanju izjave od osobe- svjedoka izjave date u Državnoj agenciji za istrage i zaštitu broj: 17-14/3-1-178/10 od 01.12.2010 godine, zapisnik o saslušanju svjedoka R.B. dat u KT Zenica broj T 04 0 KT 0005224 11 od 26.08.2011 godine, te zapisnik prikupljanju izjave od osobe- svjedoka date u Držvanoj agenciji za zaštitu broj 17-14/3-1-162/10 od 15.11.2010 godine.

U završnoj riječi koju je Kantonalni tužilac pripremio u pismenom obliku, te je pročitao na glavnom pretrsu istakao je da smatra da je provedenim dokazima van svake razumne sumnje dokazano da je optuženi počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 stav 1 preuzetog Krivičnog zakona bivše SFRJ, a kako je to činjenično opisano u izmjenjenoj optužnici na glavnom pretresu od 16.04.2012 godine, i da se u radnjama optuženom stiču sva bitna obilježja krivičnog djela i da je isto učinjeno kršenjem odredbi Međunarodnog humanitarnog prava, odnosno odredbi člana 3. stav 1. tačka a), član 13. i 31. u vezi sa članom 147. IV Ženevske konvencije o zaštiti civilnog stanovništva za vrijeme rata od 12.08.1949 godine, utvrđeno je kako ističe da je zajedničkim članom 3. stav 1 navedene konvencije zabranjeno mučenje a u članu 31. navedene konvencije se navodi da

nikakva fizička niti moralna prinuda se ne može vršiti prema zaštićenim licima naročito da bi se od njih ili od trećih, dobila obaviještenja, te da se kako to proizilazi iz predmeta MKSJ tužilac protiv T. broj: IT-94-1 (Žalbeno vijeće) navodi da se Međunarodno humanitarno pravo primjenjuje od početka (takvih) oružanih sukoba sve do poslije prestanka neprijateljstava. Smatra da je iz iskaza svjedoka oštećenih nedvojbeno utvrđeno da su bili civili i da su odvedeni iz svojih kuća, a da je to učinio optuženi koji je imao svojstvo policajca, a da se u to vrijeme juna jula već odvijao oružani sukob na teritoriji BiH između teritorijalne odbrane Republike BiH i vojske srpske vojske BiH a koji sukob je obuhvatao neminovno i područje općine Tešanj. Da je postojao u inkriminisano vrijeme oružani sukob utvrđuje odluka o formiranju vojske srpske Republike BiH od 12.05.1992 godine, kao i odluke predsjedništva Republike BiH od 08.04.1992 godine o proglašenju neposredne ratne opasnosti od dana 09.04.1992 godine u kojoj se u tački 3. navodi da se obrazuje štab TO Republike Bosne i Hercegovine, a da je ratno stanje proglašeno 20.06.1992 godine. Svjedoci su potvrdili da su zlostavljani fizički maltretirani i da su pretrpjeli teške fizičke i psihičke bolove, te da su iskazi svjedoka vjerodostojni, a svi su bez dvoumljenja jasno i u sudnici pokazali na optuženog i prepoznali kao lice koje je privodilo i zlostavljalo. Optuženi ih je ispitivao uz primjenu sile i to o tome da li imaju i gdje kriju naoružanje i bombe, te je R.B.insistirao da mu prizna da je srbski specijalac. Tužilac je na kraju istakao da su se u radnjama optuženog stekla zakonska obilježja navedenog krivičnog djela bez obzira što oštećeni nisu imali medicinsku dokumentaciju obzirom da sama medicinska dokumentacija nije i neophodno potrebna obzirom na okolnosti i vrijeme kada su se radnje dešavale, okruženje, te strah oštećenih da potraže pomoć liječnika, da bi se posljedice radnje optuženog tretirale važnim elementom za ovo krivično djelo, a koji stav je zauzeo i Vrhovni sud Republike Hrvatske u predmetu broj I Kž 992/08-8 od 16.12.2008 godine protiv optuženog P.. Odbrana optuženog, te svjedočenje svjedoka odbrane tužilac je u završnoj riječi ocjenio usmjerenim na nastojanje položaja optuženog u postupku predložio je zatim da se optuženi oglasi krivim kazni po kaznu i da se pri tome cijene olakšavajuće okolnosti, da do sada nije kažnjavan te korektno držanje u toku postupka. Pismena završna riječ tužioca predstavlja sastavni dio sudskog zapisnika.

Branilac optuženog je pročitao pismeno pripremljenu završnu riječ koju je zatim priložio a istu sud prihvatio kao sastavni dio zapisnika, istakao da smatra da optužba nije van razumne sumnje dokazala da je njegov branjenik počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 stav 1 preuzetog KZ bivše SFRJ, obzirom da optužnica u činjeničnom supstratu opisa inkriminirajuće radnje nije u skladu sa članom 142 ZKP FBiH konkretizirala radnje izvršenja kao činjenični opis krivičnog djela koje se stavlja na teret optuženom, već je činjenični opis naveden uopćeno bez preciznog i jasnog određenja koje inkriminisane radnje je optuženi izvršio, a koje su utemeljene prije svega u materijalnim dokazima. Posebno zbog toga što nije navedeno vrijeme izvršenja djela u optužnici, a što je važno za njegovog branjenika jer odbrana je materijalnim dokazima kako smatra, dokazala da njegov branjenik početkom juna nije radio, te da je radio u PS Jelah do zaključno sa 06. julom 1992 godine čime u cjelosti osporavaju sve tri tačke optužnice. Optužnica nije potkrepljena nikakvnim pouzdanim subjektivnim dokazima, a posebno nikakvim materijalnim dokazom, dalje navodi da tužilaštvo nije van svake razumne sumnje dokazalo da je njegov branjenik počinio krivično djelo, jer optužba nije potkrijepljena materijalnim dokazima kao što su ljekarski nalazi o navodnim povredama oštećenih, odnosno o pretrpljenoj teškoj fizičkoj i psihičkoj boli, nedostaje nalaz i mišljenje

medicinskog vještačenja po stalnom sudskog vještaku stepena i težine eventualnih tjelesnih povreda kod oštećenih, a takođe i nedostaje psihijatrijsko vještačenje oštećenih. Obzirom da nedostaju dokazi o bitnim činjenicama kada je u pitanju teška psihička i fizička bol, potrebno je primjeniti pravilo „in dubio pro reo“. Intencija Međunarodnog prava je na gonjenju osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog humanitarnog prava dok optužnica s tim ne korenspondira, te da kršenje pravila Međunarodnog humanitarnog prava mora biti teško odnosno mora predstavljati povredu pravila koja štite značajne vrijednosti i mora imati teške posljedice za žrtve. Ističe da je svjedok N. V. u svom iskazu tužiocu istakao „ja nisam imao nekih težih fizičkih povreda“ optuženi nije mučio oštećene jer to nije dokazano, a svjedok R.M. je kod tužioca istakao da nije imao neki većih povreda niti da je imao posljedica, dakle smatra branilac da nije dokazano postojanje bitnih obilježja krivičnog djela, takođe da nije dokazana činjenica oružanog sukoba na području Tešnja, a posebno ne na području mjesta Jelah niti je dokazano koje su snage prouzorokovale sukob, koje su bile legalne i legitimne snage države RBiH a koje su bile nelegalne i paravojne, te da li je sukob trajao u periodu juni juli 1992 godine i između koga i da li je postojao početkom juna ili prije početka juna, jer svjedok N. V. je tvrdio da je predao oružje početkom šestom mjeseca, a privođen je prije predaje oružja, dok u izjavi Državne agencije za istrage i zaštitu tvrdi da se njemu događaj koji opisuje desio početkom juna 1992 godine ovo je bitno jer je radnja izvršenja ovog djela koje se branjeniku stavlja na teret započeta u momentu kada je započela oružana borba i radi toga je dispozitiv optužnice proizvoljan i krajnje nerazumljiv.

Nadalje, branilac analizira i daje ocjenu iskaza svjedoka- oštećenih N.V., R. B. i R.M. i smatra da su njihovi iskazi u dijelu kada terete optuženog krajnje protivrječni, neuvjerljivi i nepouzđani, te da njegov branjenik je počeo raditi u PS Jelah od 05.06.1992 godine na konkretnim policijskim zadacima, te iskazi N.V. i ostalih oštećenih su krajnje sumnjivi i nepouzđani, a činjenica je da je svjedok N.V. posjedovao mitraljez koji je predao ranije policiji, a tako oružje mogli su posjedovati samo zakonite i legalne oružane snage tadašnje RBiH. Nije tačan iskaz svjedoka R.B. da je mogao biti privođen u kuću u kojoj se nalazi kafić „LM“ jer ni jedan od svjedoka odbrane nije potvrdio da je policija imala sjedište ili poduzimala radnje u tom objektu, a da je svjedok R.M. tvrdio da je optuženi i J.I.koji su ga priveli, da su na sebi imali maskirne uniforme, a njegov branjenik je radio u PS Jelah do 06.07.1992 godine, a nakon toga u vojnoj policiji i zbog toga je prosto nemoguće da svjedoka R.M. drugi put nakon desetak dana privodi njegov branjenik jer tada nije radio u PS Jelah već u stanici policije u Tešnju, i da nikada nije nosio maskirnu uniformu kako su potvrdili svjedoci odbrane. Napominje da su svjedoka N.V. fizički tukli osoba po imenu „H.“ i to u Domu kulture u Rosuljama kao i svjedoka R.M. što po ocjenu branioca nije tačno u iskazima koji su neuvjerljivi i nepouzđani, tužilaštvo je trebalo saslušati svjedoka I.B. kao i svjedoka J. I. jer je I. B.bio komandir četvrte vojne HVO koje je imalo sjedište u Domu kulture u Rosuljama, da bi se time utvrdilo ko je osoba zvani „H.“ a koja je navodno tukla svjedoka R.M. i N.V. u Domu kulture u Rosuljama, svi svjedoci odbrane su potvrdili da optuženi nikada nije imao maskirnu unifromu, ni da nikada nije bio u patroli u sedmom mjesecu sa J.I. što proizilazi i iz dokaza knjige rasporeda rada, takođe u istrazi nije izvršena radnja prepoznavanja čime bi se otklonile sve dileme oko sigurnog i pouzdanog utvrđivanja identiteta osobe koja je navodno fizički zlostavljala oštećene. Ni jedan drugi dokaz osim iskaza oštećenih ne potvrđuje činjenične navode optužnice, a prije svega nema materijalni dokaza u evidencijama tadašnje PS Jelah da su svjedoci- oštćeni privedeni, a niti je ta

činjenica konstatovana u knjizi privedeni lica, a niti u knjizi dnevnih događaja a niti u dokazu knjizi rasporeda rada. Objekat „LM“ u vlasništvu Č.H. nije bio mobilisan za potrebe SJB Tešanj PS Jelah što prioizilazi iz obavijesti Federalnog ministarstva za pitanja brantelja i invalida domovinskog rata Tešanj od 06.10.2011 godine kojim se opovrgava iskaz svjedoka Č.H. da je u objektu bila policija i da je u istom vojsku držao i J.E., policija je obavljala svoje poslove u Domu kulture u Jelahu, a na osnovu iskaza svjedoka odbrane D.I. B..E., te H.I. , B.S. i H.E. čine se neuvjerljivim iskazi oštećenih jer ni jedan svjedok odbrane nije potvrdio privođenje i dovođenje nekog od oštećenih u službene prostorije PO Jelah koje su bile u Domu kulture u Jelahu. Ti svjedoci su potvrdili da je optuženi poslove obavljao krajnje profesionalno i zakonito u odnosu na građane što je potvrdio i svjedok srbske nacionalnosti M.R., a ni oštećeni nisu podnijeli prijavu protiv optuženog pa čak ni Međunarodnim predstavnicima a nisu tražili ljekarskku pomoć niti imaju medicinsku dokumentaciju o navodnim povredama, pa je po mišljenju branioca, krajnje indikativno iz kojih razloga danas terete optuženog. Smatra da tužilaštvo nije ni jednim dokazom potvrdilo činjenične navode optužnice, te predlaže da se donese oslobađajuća presuda.

Na osnovu provedenih dokaza optužbe cijeneći ih pojedinačno i u međusobnoj vezi u skladu sa principom slobodne ocjene dokaza a i u vezi sa navodima u iskazima svjedoka odbrane i iskazu optuženog kog je dao u svojstvo svjedoka, i to u onim dijelovima za koje ovaj sud smatra da je potrebno dati ocjenu, sud je našao utvrđenim činjenično stanje kao u izreci ove presude i to da je optuženi radnjama opisanim pod tačkom 1. 2. i 3. izreke presude u cjelosti ostvario sva bitna obilježja krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 stav 1 preuzetog KZ SFRJ. Naime, krivično djelo za koje je optužen propisuje da ratni zločin protiv civilnog stanovništva čini onaj ko kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata oružanog sukoba ili okupacije naredi da se prema civilnom stanovništvu vrše ubistva, mučenja nečovječna postupanja, biološke eksperimente, nanošenje veliki patnji ili povreda tjelesnog itergriteta ili zdravlja..., ili ko izvrši neko od navedenih djela, te da će kazniti zatvorom najmanje pet godina.

Iz činjeničnog opisa optužnice proizilazi da je krivičnopravne radnje optuženi počinio za vrijeme oružanog sukoba u BiH, na području općine Tešanj kao policajac policijske stanice Tešanj postupajući protivno pravilima Međunarodnog humanitarnog prava kršeći odredbe člana 3 stav 1 tačka a) , člana 13 i člana 31 u vezi sa članom 147 Ženevske konvencije o zaštiti civilnog stanovništva za vrijeme rata od 12.08.1949 godine , tako što je mučio civilna lica srbske nacionalnosti N.V., R. B. i R.M. nanoseći im teške pshičke i fizičke boli, kako je to u odnosu na oštećenog N. V. opisano pod tačkom 1 te optužnice u odnosu na oštećeog R.B. pod tačkom 2 a koja je djelomično izmijenjena na glavnom pretresu u pogledu sredstava nanošenja udaraca oštećenom R.B. tako što je tužilac riječ „ vreću ispunjenu pjeskom kojom“ zamijenio riječima „, predmet sličan policijskoj palici samo malo kraći i malo uži“, a u odnosu na oštećenog R.M. radnje su opisane pod tačkom 3 te optužnice, a koje radnje ovaj sud je našao u toku glavnog pretresa na osnovu provedenih dokaza a prije svega na osnovu jasnih, uvjerljivih i određenih iskaza oštećenih potpuno utvrđeni.

Da je ispunjeno obilježje postojanja oružanog sukoba u junu mjesecu i julu 1992 godine, ovaj sud je utvrdio upravo na osnovu iskaza svih saslušanih svjedoka i to kako optužbe tako i odbrane. Svjedoci- oštećeni su potvrdili da je bilo često granatiranje općine Tešanj pa i mjesta Jelah od strane vojske Republike srpske sa područja općine

Doboj, a svjedoci odbrane su potvrdili da su već bile uspostavljene linije između oružanih snaga srbske vojske i policije teritorijalne odbrane TO i policije RBiH, dakle nedvojbeno je da je već faktički postojao oružani sukob između sukobljenih strana, a da je u inkriminisano vrijeme taj sukob se reflektovao i obuhvatio i područje općine Tešanj koje pripada i mjesto Jelah sa svim ostalim mjestima u okviru općine, potvrdili su dakle svi svjedoci jer inače ne bi bile uspostavljane linije odbrane a granatiranja naseljenih mjesta općine Tešanj su bila parktično svakodnevna. Uvidom u odluku o proglašenju neposredne ratne opasnosti predsjedništva RBiH od 08.04.1992 godine utvrđeno da je odluka sutpila na snagu od momneta donošenja i objavljena je u Sl. listu broj 1/92 od 09.04.1992 godine i u tački 3 iste se navodi da se obrazuje štab TO Republike BiH, a da je u inkrimisano vrijeme postojao oružani sukob utvrđuje se iz odluke o formiranju vojske srbske Republike BiH od 12.05.1992 godine. Činjenica o postojanju oružanog sukoba u inkriminsano vrijeme dakle u konkretnom slučaju i u mjesecu juni pa i julu 1992 godine proizilazi iz niza pravnosnažnih presuda kako suda BiH tako i MKSJ u Hagu .

Obzirom na ove činjenice nalazi se neosnovanim tvrdnja odbrane da u vrijeme juna 1992 godne nije postojao oružani sukob na području BiH te da optuženi nije mogao počinuti krivičnopravno radnju opisanu pod tačkom 1 optužnice u odnosu na oštećenog N.V.. Ovaj sud mora napomenuti da je općina Tešanj pa i područje Jelah bilo zahvaćeno ratnim stanjem oružanog sukoba koji je već trajao na području BiH, i on je dakle postojao kao takav u svom stvarnom značenju i izražaju a nije od značaja da li je to konkretnog dana u mjesecu junu ili julu kada su oštećena lica privođena po optuženom , a zatim isti nad njima kako su to uvjerljivo opisali vršio fizičko zlostavljanje upotrijebljavajući silu i prisilu radi iznuđivanja i dobijanja priznanja i određenih informacija za koje smatrao da ova lica posjeduju, bilo napada ili kontrauzvratanja od strana u sukobu, odnosno zaraćenih strana.

Međunarodna jurisprudencija je valja napomenuti i to zauzela već stav koji je opće prihvatljiv da: oružani sukob postoji u slučajevima kada se pribjegava oružanoj sili između država ili produženom oružanom nasilju između vlasti i organizovanih naoružanih grupa, ili pak između takvih grupa unutar jedne države. Obzirom i na ovo stanovište a posebno imajući u vidu stav zauzet u presudi Vrhovnog suda FBiH broj 070-0 Kž-06-000159 od 19.09.2006 godine u kojoj se navodi, citiram „ Okolnost da se predmetni događaj desio 19.06.1992 godine odnosno prije 20.06.1992 godine kada je odlukom predsjedništva BiH u Bosni i Hercegovini proglašeno ratno stanje , ne dovodi u pitanje utvrđenje suda da se taj događaj desio u vrijeme i u vezi sa međunarodnim sukobom koji je postojao u BiH s obzirom na rezoluciju vijeća sigurnosti UN broj: 752 od 15.05.1992 godine kojom je od svih strana u sukobu i ostalih koji se tiče u BiH zatražena trenutačna obustava borbe, zatim da se svi oblici miješanja uključivši i vojne koje dolaze izvan Bosne i Hercegovine odmah obustave. Dakle, ovaj sud iz tog razloga smatra da je u vrijeme u junu pa i početkom juna dakle do 10. juna iste godine optuženi preduzeo radnje za koje je oglašen krivim u tački 1 izreke ove presude postojao u konkretnom slučaju oružani sukob te sljedstveno tome i na taj sukob su se odnosila pravila Međunarodnog humanitarnog prava.

Optuženi je u kritično vrijeme u junu i julu mjesecu bilo zaposlen kao policajac PS Tešanj odnosno PO Jelah , a inače je osoba koja je u to kritično vrijeme bila jedini aktivni policajac, dakle osoba koja se i prije rata bavila istim poslovima. Nastojanje odbrane da radnju pod tačkom 1 ove presude stavi izvan okvira dakle postojanje

oružanog sukoba po ocjeni ovog suda nije opravdana, a niti osnovna obzirom na već iznesene stavove povodom utvrđenja postojanja činjenice faktički oružani sukoba na području BiH, a optuženi je imao svojstvo službenog lica dakle policajca i u junu do 06 juna i to u PO Jelah, kao odjeljenju PS Tešanj, a nakon toga kao policajac PS Tešanj, koja je pod svojom nadležnošću imala i područje naseljenog mjesta Jelah, koje je pripadalo području opštine Tešanja, kao što je to i danas. Dakle, nesumnjivo je utvrđen njegov status policijskog službenika u kritično vrijeme kako dakle juna tako i jula mjeseca 1992 godine, te se drugačiji i suprotni navodi odbrane nisu mogli prihvatiti kada je u pitanju svojstvo optuženog u momentu i vremenu izvršenja krivičnopravne radnje opisane pod tačkom 1 ove presude, a posebno ne njegovo svojstvo u julu mjesecu 1992 godine kada čini protivpravne radnje prema oštećenim R.B. i R.M..

Sljedeći uslov koji mora biti ispunjen da bi se radnje osobe mogle tretirati postupanjem protivno pravilima međunarodnog humanitarnog prava jeste dokazati da je postojao konkretno kršenje tih pravila mučenjem ili nečovječnim postupanjem prema određenim licima, a kako je to obilježje djela i propisano u zakonskom opisu djela iz člana 142 stav 1 preuzetog KZ SFRJ, koji se u konkretnom slučaju primjenjuje kao blaži zakon po optuženog, a koji je bio na snazi u vrijeme izvršenja krivičnopravnih radnji koje se optuženom stavljaju na teret a za koje je ovom presudom oglašen krivim. Naime, odredbama člana 3 tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti civilnog stanovništva iz 1949 godine je propisano da su zabranjene namjerne radnje ili propusti kojim se nanosi teška duševna i tjelesna patnja ili povreda ili to predstavlja ozbiljan napad na ljudsko dostojanstvo te da je to počinjeno nad osobom koja ne učestvuje aktivno u neprijateljstvima.

Mučenje koje se odvija u vrijeme oružanog sukoba ili je u vezi sa oružanim sukobima mora da bude obilježeno sljedećim elementima: mora se sastojati o nanošenju, djelom ili propustom teškog bola ili patnje tjelesne ili duševne, te mora biti usmjereno na to da se dobiju informacije ili priznanja, da se kazni, zastraši ili prisili žrtva ili treće lice ili da se vrši diskriminacija protiv žrtve ili trećeg lica na bilo kojoj osnovi.

Svi navedeni elementi su po nalaženju ovog suda utvrđeni i bit će izneseni u daljem obrazloženju ove presude, a povodom pojedinačnih opisa izvršenja krivičnopravnih radnji za koje je optuženi ovom presudom oglašen krivim. Naime, konkretno postupanje optuženog koje je poduzeo u junu mjesecu 1992 godine u prostorijama tadašnjeg kafe bara „LM“ u Jelahu, u kojem su bile smještene prostorije PS Tešanj odjeljenje Jelah, u koje je optuženi priveo iz mjesta Rosulje, lice srpske nacionalnosti N.V. opisao je upravo ovaj svjedok. Optuženi je kao pripadnik policije, dakle bez službenog naloga i bez evidentiranja u službene knjige priveo svjedoka - oštećenog u navedeni prostor. U svom iskazu je svjedok N.V. određeno i uvjerljivo naveo da je optuženi tada nad njim vršio više satno ispitivanje i u tom ispitivanju tražio da mu svjedok kaže gdje krije naoružanje. Iz cjelokupnog iskaza svjedoka oštećenog N.V. koji je cijenjen od strane ovog suda kao jasan, određen i uvjerljiv, jer su svi iskazi identične sadržine u pogledu bitnih činjenica i okolnosti a kada su u pitanju postupci i ponašanje optuženog prema njemu u konkretnoj prilici ispitivanja u podrumskim prostorijama kafića „LM“ a koje iskaze je ovaj svjedok davao Državnoj agenciji za istrage i zaštitu zatim u Kantonalnom tužilaštvu tužiocu a saglasni i njegovom javnom i transparentnom svjedočenju na glavnom pretresu u otvorenoj sudnici u prisutvu optuženog i branioca, te javnosti, te i kada je bio podvrgnut unakrsnom ispitivanju odbrane, ovaj svjedok je davao jasne i određene, upečatljive i

logične odgovore kada su u pitanju bitne činjenice i okolnosti od kojih zavisi ocjena vjerodostojnosti njegovog iskaza, te donošenje zaključka ovog suda o utvđivanju postojanja relevantnih činjenica i okolnosti na osnovu kojih se izvodi zaključak o postojanju u postupanju optuženog svih obilježja krivičnog djela za koje se tereti.

Naime, nasuprot ocjeni odbrane koja želi kroz svoju ocjenu i analizu iskaza svjedoka N.V. dovesti u pitanje uvjerljivost i vjerodostojnost ovog svjedoka činjenicom da svjedok oštećeni nakon što je zadobio određene povrede nije vadio ljekarsko uvjerenje niti tražio ljekarsku pomoć, proizilazi da je upravo optuženi osoba a na koju je na glavnom pretresu neposredno i direktno ukazao , ona osoba koja ga je u junu mjesecu privela u prostorije tadašnjem kafe bara „LM“ radi ispitivanja i traženja informacija o navodno skrivenom naoružanju. Svjedok je potvrdio i detaljno opisao u svim iskazima da ga je optuženi prilikom tog ispitivanja više puta ošamario, a i nekoliko puta njegovom glavom udario od zid tom prilikom su kako je naveo komadi fasade od siline udaraca ostali u glavi istog. Da ga je optuženi priveo, svjedok N. je potvrdio i na glavnom pretrseu kako je već pomenuto, a da se radilo o Krkalić Atifu dakle imenu i prezimenu saznao je od komšije P.S. obzirom da je Krkalić Atif sutradan takođe dolazi do komšije P. i istog privodio u Tešanj , a istakao je u iskazu kod tužioca da je čuo i od drugih koji su bili privođeni u Dom u Jelahu i koji su ga poznavali da se on zove Krkalić Atif. Ustvrдио je u tom iskazu kao što je to učinio i na zapisniku o saslušanju svjedoka od 15.12.2010 godine, dat u Državnoj agenciji za istrage i zaštitu da je lice koje je njega odvelo od kuće kritičnog dana i koje ga je tuklo a koje je odvelo sutradan i komšiju P., optuženi Krkalić Atif. Ovo sve potvrdio je svjedok-oštećeni N.V. i na glavnom pretresu, a istakao je i to da nije imao težih fizičkih povreda kao posljedica od nehumanog i nečovječnog postupanja optuženog prema njemu kritične prilike, koji ga je ispitivao 3 -4 sata tog dana a priveden je od kuće oko 10,00 sati a kući je pušten oko 15,00 sati. Za ovo vrijeme dok ga je optuženi ispitivao, istovremeno udarao nije bio prisutan drugi policajac po imenu I. ali je bila prisutna neka djevojka čijeg se imena ne može sjetiti, a ista je kao pravila zapisnik. Od fizičkog maltretiranja i zlostavljanja, te nanošenja konkretnih fizičkih udaraca šamarom, a zatim i udaranjem njegovom glavom od zid što je učinio takođe optuženi, svjedok je naveo da je imao više psihičke povrede, te je na potiljku imao ožiljaka od udaranja glavom od zid, a dva – tri dana poslije tog događaja po licu su mu se vidjeli tragovi od udaranja šamarima a od prstiju i sedam dana. Opisujući način nanošenja psihičkih i fizičkih boli ovaj svjedok je naveo i sledeće :“U tom momentu me udario šamarom tako da umalo nisam pao sa stolice,“ te da ga je optuženi hvatao za kosu i udarao ga par puta u zid, i da su mu od tog udaranja ostajali komadići od pijeska u glavi koje je vadio, te da mu je teško bilo, kao i da je ispitivanje sa prekidima trajalo pet do šest sati bez uzimanja hrane i vode.

Obzirom da se zaključak suda o postojanju u postupanju optuženog kako je ono opisano u tački 1. izreke presude sadrže sva bitna obilježja krivičnog djela iz člana 142 stav 1 KZ SFRJ valja posebno istaći da je po ocjeni vijeća iskaz svjedoka N.V. potpuno zakonit i validan i to u svim fazama ovog postupka, jer je dat nakon što je svjedok upozoren na dužnost kazivanja istine, posljedice lažnog svjedočenja, a na glavnom pretrsu je dat u prisustvu optuženog, i nakon zakletve koju je položio. Dakle, svjedok N.V. je, nesporno je u vrijeme odvođenja od svoje kuće po optuženom i još jednom policajcu imao svojstvo civilnog lica, obzirom da je naoružanje koje je imao a koje je ranije zadužio kao i još neka lica u mjestu Rosulje, po dogovoru predato PS Tešanj kako su to potvrdili i svjedoci R.M. i R.B. a to je posvjedočio i svjedok odbrane D.I., koji je kritično vrijeme bio komandir policijskog odjeljenja Jelah. Iskaz

svjedoka N. je dakle, jasan određen, i u istom se spominje i prostor u kome se događaj odvijao, a takođe da je bila prisutna jedna osoba kao zapisničar, te se tokom postupka nesporno utvrdilo da je u kritično vrijeme kao uposlenik policijskog odjeljenja Jelah odnosno PS Tešanj radila B.E.. Ova svjedokinja je potvrdila da je bila zaposlena u to vrijeme, ali njen iskaz da ona nije vidjela da li je i kada optuženi privodio N. V. te oštećene R.M. i R.B., ne može se uzeti kao osnov za izvođenje zaključka koji želi postići odbrana, da optuženi nije uopšte bio u kontaktu, niti privodio, ili fizički maltretirao zlostavljao tukao, i na drugi način se nečovječno ponašao prema kako oštećenom N.V. tako i oštećenim R. M. i R.B.. Jasno je da ova svjedokinja kao i drugi svjedoci odbrane su svojim iskazima obzirom da su D.I., B.S., H.I., S. M. , te H.E. takođe bili u kritično vrijeme uposlenici i radne kolege optuženog, te se s toga njihovi iskazi kojima ističu da nisu ni jedne prilike vidjeli, niti im je poznato da je optuženi privodio oštećene cijenjeni kao iskazi koji su uglavnom usmjereni na olakšavanje položaja optuženom, i izbjegavanje ili umanjenje njegove krivične odgovornosti za počinjena krivična djela. Valja napomenuti da iskazi ovih svjedoka ne govore sa sigurnošću, da optuženi nije počinio radnje kako je optužen, a što je i logično jer svjedoci nisu uvijek bili pristuni u obavljanju posla i službe niti su se kretali zajedno sa optuženim u to vrijeme, tako da i ne mogu sa sigurnošću posvjedočiti da optuženi nije dakle, vršio privođenja a time i poduzimao prema privedenim osobama civilima protivpravne radnje onako kako su opisane u tačkama 1. 2. i 3. izreke ove presude. Takođe na isti način su cijenjeni i iskaz svjedoka odbrane B.M. koji u svom iskazu nije mogao tvrditi niti negirati postojanje protivpravnog ponašanja optuženog u kritično vrijeme, osim što je istakao da koliko on zna optuženi bio korektna osoba, a inače optuženog poznaje još od prije rata kao aktivnog policajca, a i sam je u toku rata bio vojni policajac i to do 20.09.1991 godine, a poslije toga rezervni i sve do 1993 godine poslije čega je otišao u rov na liniju. Inače, optuženi u periodu juni juli radio kao policajac PS Jelah, a policijska stanica odjeljenje Jelah je imalo sjedište u Domu u Jelahu. Ovaj svjedok je negirao da je ikada korišten prostor kafića „LM“ u Jelahu, a tako su izjavljivali i drugi svjedoci odbrane za potrebe policijskog odjeljenja Jelah, no međutim ovo negiranje ne može biti prihvaćeno vjerodostojnim, nego usmjerenim na pomoć optuženom, kada je u pitanju krivičnopravna radnja pod tačkom 1 izreke presude i želja da se na ovaj način diskredituje iskaz svjedoka N.V. koji je istakao da je priveden u prostorije kafane „LM“ u Jelahu, te se iskaz svjedoka B.M. i ostali kada negiraju odbijanje događaja i radnje optuženog prema oštećenom N.V. , ne mogu prihvatiti istinitim, objektivnim i vjerodostojnim, nego sračunatim na postizanje izvjesne pomoći optuženom u ovom krivičnom postupku, u cilju izbjegavanja krivične odgovornosti.

Okolnost da je svjedok N.V. posjedovao oružje koje je predao kao i drugi, nije od značaja za postojanje obilježja krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim, a kako je ono opisano činjenično pod tačkom 1. izreke ove presude. Činjenica je da je optuženi oštećenog N.V. priveo nakon izvjesnog vremena po predaji ovog oružja službenicima PS Jelah, te nebitno koje oružane snage tadašnje države R BiH su ovakvu vrstu naoružanja mitraljez M 53 su mogle samo posjedovati, jer ovakvim navodom odbrane kojim se takođe želi ukazati na eventualnu opravdanost privođenja oštećenog, ne mogu se prihvatiti utemeljenim, jer je jasno u toku postupka utvrđeno na osnovu iskaza oštećenih N.V., R.M. i R.B. , kao i svjedoka odbrane D.I.. Dakle, nesporno je utvrđeno iz iskaza oštećenih da je oružje ranije predata da su oni kao oštećeni privedeni od svojih kuća kao civili, da nisu imali oružje niti bili u uniformi, a niti su na bilo koji način sudjelovali direktno u neprijateljstvima. Dakle, oštećeni

N.V.kao i drugi oštećeni , imenovani u tački 2 i 3 izreke presude su imali potpuno nesporno svojstvo civilnog lica prema kome su obzirom na propis člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije zabranjeni svi postupci a i u buduće se zabranjuju i to u svako doba i na svakom mjestu kao zaštićenom osobi, civilu sve namjerne radnje ili propuste kojima se nanose teške duševne povrede, tjelesne patnje, i povrede ili povrede koje predstavljaju tešku povredu ličnog dostojanstva a osobito se zabranjuju sve vrste ubojstava, osakaćenja, okrutnosti i mučenja.

Optuženi je dakle, postupio upravo na suprotan način od propisa člana 3. stav 1 tačka a) te člana 13. koji zabranjuje svaku diskriminaciju, a propisuju opću zaštitu stanovništva i to cjelokupnog stanovništva koje je obuhvaćeno oružanim sukobima koji postoje na teritoriji jedne države bez ikakve nepovoljne diskriminacije, osobito s obzirom na rasu, državljanstvo, vjeru ili politička uvjerenja, a svrha ovih zabrana je da se ublaže patnje koje sobom donosi rat, odnosno stanje oružanog sukoba, kako je propisano dakle odredbom člana 13. Ženevske konvencije o zaštiti civilnog stanovništva za vrijeme rata od 12.08.1949 godine. Takođe članom 31. iste konvencije izričito je propisano „ nikakva se fizička niti moralna prisila ne može vršiti prema zaštićenim osobama, osobito da bi se od njih ili trećih dobile informacije“.

Dakle, i ovaj član 31.Ženevske konvencije , naprijed navedene, je pravilno naznačen u općem dijelu optužnice koju je podnio tužilac, jer u toku postupka je utvrđeno iz iskaza svjedoka N.V.koji je vjerodostojan iskaz, jer u svim bitnim segmentima konzistentan u svim fazama postupka kakvim se cijeni i iskazi svjedoka oštećenih R.B. i R.M., koje je optuženi u julu 1992 godine kako su istakli u svojim iskazima takođe privodio bez službenog naloga i bez evidentiranja u službene knjige, i to u prostor Doma kulture oštećenog R.B.,a oštećenog R.M.zajedno sa I.J.tada rezervnim policajcem privodio u prostorije kafića „ LM“ koji se nalazio odmah do Doma kulture u Jelahu kako je potvrdio R.M. u svom iskazu datom kako u Državnoj agenciji za istrage i zaštitu tako i kod tužioca, a i na glavnom pretresu.

Naime, svjedok oštećeni R.B.je naveo u svom iskazu da je u kritično vrijeme živjeo na području Rosulja koje je bilo naseljeno hrvatskim i bošnjačkim stanovništvom u većini, a u Rosuljama je bila 1/3 srpskog stanovništva, te da je u julu mjesecu 1992 godine, a nakon što su stanovnici srpske nacionalnosti predali oružje negdje početkom juna ili krajem maja 1992 godine, po njega došao kući optuženi koga je ranije viđao jer je živio i sam na tom području ali je saznao da se zove Krkalić Atif tek kada se ovaj događaj zbio, odnosno M.R. mu je rekao da se lice koje je privodilo i njega a i R.B. zove Krkalić Atif. Neposredno poslije toga događaja u razgovoru sa drugim ljudima isti su mu potvrdili da je to Krkalić Atif. Svjedok – oštećeni R.B. je detaljno opisao u svojim iskazimatokom postupka, da je iz kuće izveden i doveden u prostorije kafića „ LM“ od strane dva aktivna policajca koji su pred njegovu kuću sa policijskim vozilom „ Stojadin“, a od ove dvojice policajaca nije ni jedan bio Atif Krkalić, nego tek kada je priveden od strane ove dvojice koji su ga uveli u jednu prostoriju kuće u kojoj se nekada nalazio kafić „LM“, a koja je u kritično vrijeme služila kao štab rezervne policije te mu ova dvojica naredili da čeka, u prostoriju je ušao aktivni policajac Atif Krkalić koji ga je posjeo na jednu stolicu te mu liscama svezao ruke iza leđa za stolicu i nabio blizu radijatora, te mu odmah rekao da mu je najbolje da prizna na što je svjedok kako kaže i na glavnom pretresu, šutio, jer nije imao pojma što bi trebao priznati, nakon čega je optuženi izvadio policijsku palicu i istom desetak puta

udario oštećenog po ramenima i butinama, a zatim izašao izvan prostorije gdje se zadržao oko pet minuta, ali se to oštećenom činilo kao vječnost, te kada se optuženi vratio ponovno je tražio od oštećenog da prizna pa pošto nije dobio priznanje ponovo je udario palicom R.B.-oštećenog, te ponovno izašao a kada se drugi put vratio u prostoriju kako uvjerljivo i upečatljivo iznosi svjedok u svim svojim iskazima optuženi je u ruci imao nekakav predmet sličan policijskoj palici samo nešto kraći i malo uži, a to se svjedoku učinilo kao vrećica napunjena pjeskom ili nešto slično, te je oštećenog optuženi sa tim predmetom udario oštećenog po ramenima i butinama, što je trajalo sat i po do dva, a udarci ovim predmetom su bili tako teški da se od svakog udarca svjedok stresao do stopala, kako kaže. Kada je treći put izašao optuženi i ponovno se vratio pitao ga da li poznaje M. R. i kada je oštećeni odgovorio da poznaje i da mu je to rođak, optuženi mu je rekao da je M.sve priznao i da on nema više šta kriti, optuženi rekao da je M.priznao da B. ima tri bombe i pištolj, nakon čega je optuženi oštećenog udario pesnicom po licu govoreći mu pri tome i praktično tražeći da prizna da je srpski specijalac. Svjedok- oštećeni R.B. je kako kaže tada imao 21 godinu, te je govorio da nije. I ovaj svjedok kao i N.V. je potvrdio da je u tom prostoru u taj prostor iz kog je optuženi izašao ušla djevojka u uniformi rezervne policije, a za pasom je imala pištolj, inače je poznaje ali se se imena ne može sjetiti, a bila je školska drugarica njegovog brata, te je uzela mu podatke kao nekakva sekretarica, a kasnije nešto kucala na mašini ne zna što, da bi izašla a u prostoriju ušao optuženi i odvezao mu lisice, te mu rekao da ide kući i da narednog dana u 8,00 sati dođe ponovno kod njega i donese tri bombe i pištolj. Svjedok potom ističe da kada je izašao iz prostorije, je sreo rođaka M.R.koji mu je rekao da je i njega Atif tukao, ali i još neki ljudi, tražeći od njega da prizna nešto. Iskaz svjedoka B. je potpuno prihvatljiv, jer na logičan i na detaljan način opisuje vrijeme, mjesto i prostor u koji je doveden, zatim prisutne osobe, radnje koje je optuženi prema njemu poduzeo upotrebom fizičke sile i prinude da bi dobio određene informacije i priznanja, a da je ove prilike pretrpio i fizičke povrede, takođe je potvrdio navodeći da se od svakog udarca koji su bili tako teški stresao do stopala, a da je zadobio povrede koje nisu bile životno ugrožavajuće, dakle svakako je zadobio psihičke povrede kao i fizičke, koje svjedok-takođe oštećeni R.M. i nije morao vidjeti obzirom na specifičnost situacije, vrijeme događanja, okruženje u kome se sve dešavalo i druge okolnosti, zbog čega se na iskazu svjedoka Marinka koji je istakao da nije zbog specifičnosti situacije i okruženja mogao vidjeti, a obzirom i da je oštećeni B. bio odjeven nije vidio povrede, ne može se dovesti u sumnju uvjerljivost, kredibilitet i vjerostojnost iskaza svjedoka oštećenog R.B., obzirom da je i svjedok M. potvrdio da je oštećeni B.kog je sreo istog dana kada je i on ispitivan i traženo mu priznanje da posjeduje bombe jer da je to već R.B.priznao, vidio da je R. B.bio uplašen na granici plača, a B. mu je kasnije pričao da ga je Atif dobro pretukao po tijelu, navodeći i to da o tim događajima njih dvojica nisu puno pričali jer su željeli to da zaborave.Inače svjedok B. je istakao između ostalog i sledeće;“ rekao sam da nema šta da priznam, nisam ništa uradio, plakao sam, imao sam samo 21 godinu, imao sam 55 kilograma, noge su mi se oduzele od straha, ružan osjećaj, pitao sam se šta sam mogao da zgriješim u to vrijeme, oprt je izašao, neki su vojnici provocirali, psovali, vrijeđali, to je za mene bila propast, kao da se svijet srušio, kontao sam da li ći živu glavu izvući, nisam znao razlog zbog čega sam tu, zbog čega me tuku i ispituju“, te dalje naveo“Posljedice ostaju mada mi sve u životu od toga nije, to je bilo iskustvo koje molim Boga da zaboravim, potiskujem iz sebe koliko mogu, majka me kljukala tabletama 10 dana, iza toga nisam mogao da spavam 3 dana, najgori je strah, ne znam ni dan danas razlo, volio bi znati zbog čega je to“. Istakao je takođe da nije tražio pomoć ljekara poslije ovog događaja jer nije smio

obzirom na situaciju u kojoj se nalazio, ali je imao otko po glavi, odnosno desne strane lica, bio je preplašen, noćima nije spavao i bio je u jednoj vrsti šoka jer se bojao da ga ponovno ne privedu, istakao je i to a što je naveo i svjedok oštećeni R.M.saglasno, da su se oba sutradan javila u policijsku stanicu po naređenju Atifa, te ističe da se teško kretao, a iz straha se nisu javili u policijske prostorije već su se vratili kući, dodajući na glavnom pretresu i on kao i R,M, da su im neka lica u uniformama rekli da se vrata kući obzirom na stanje kakvo je, te su im ta lica rekla da se ne trebaju nikome javiti, da idu kući, tako da su se ispred Doma kulture vratili kućama i poslije ovog događaja kako kaže R.B. a i M., nisu vidali Atifa.

Svjedok R.M. je u svom iskazu potvrdio da I.J. njega nije tukao u julu mjesecu 1992 godine u prostorijama odjeljenja policijske stanice Jelah smjetešenih u Domu kulture u koje prostorije ga je priveo optuženi Krkalić Atif sa kolegom J.I.. Svjedok oštećeni R.M. kada je u pitanju tačka 3 izreke ove presude potvrđuje da je u svojstvo civila odveden od kuće, priveden bez bilo kakvog naloga ili dokumenta priveden u kafić koji se nalazio odmah kod Doma kulture u Jelahu i tu u kafić je Atif Krkalić obavio informativni razgovor vezano za naoružanje, s Atifom je bila i neka djevojka daktilografkinja i to ispitivanje je trajalo sat vremena, a prilikom tog ispitivanja nije ga Atif niti bilo ko drugi udario, a pozanto mu je da su u taj kafić privođeni ljudi na ispitivanje a istog dana zna da je J.N. privođen na ispitivanje u isti kafić. Istakao je zatimi to da je nakon desetak dana ponovno njegovoj kući došao Atif Krkalić, I. J. te još jedan momak iz Jelaha kojeg nije poznao, i isti su ga ponovno priveli ali sada u prostorije Doma kulture u Jelahu, i tad ga ponovno počeo ispitivati Atif Krkalić a bio je prisutan i I.J. i odmah na početku ispitivanja ga optuženi Krkalić Atif ošamario, te udario bokserom u stomak, šakom u stomak, od čega se svjedok savio, a zatim ga je optuženi uzeo za glavu i glavom udario nekoliko puta od zid, 4 do 5 puta, od čega je svjedok trpio teške fizičke boli i psihičke patnje obzirom na mjesto radnje, vrijeme, okruženje. Ispitivanje je trajalo oko pola sata a optuženi je stalno odlazio u drugu prostoriju gdje je bio na ispitivanju B.R.. Optuženi mu je govorio da prizna za neke bombe za koje oštećeni M. nije znao te mu je optuženi govorio da je B. sve priznao. I.J. ga nije udario, a poslije mu je J. rekao da mu je bilo neugodno, istakao je zatim kao i oštećeni B. da su tog dana pušteni i da su zajedno otišli kući, kada mu je B. rekao da je Atif i njega udario.

Dakle, iz iskaza svjedoka R.M. se cijeni od strane ovog vijeća na isti način, kao i iskaz svjedoka oštećenih N.V. i R.B. kao dovoljno jasan, određen i uvjerljiv, te vrijednosnog značaja kada je u pitanju sadržina takvog da se na činjenicama i okolnostima koje su i u ovom iskazu iznesene a posebno tokom glavnog pretresa, kada je oštećeni R.M. tokom svjedočenja, kao i ostali oštećeni, uvjerljivo i bez dvoumljenja i dilema pokazao na optuženog kao osobu koja je prema njemu vršila radnje ispitivanja uz primjenu sile udaranja šakama u stomak, a potom udaranjem glave oštećenog nekoliko puta od zid, što je sve trajalo oko pola sata, a za koje vrijeme je optuženi više puta napuštao prostoriju, te je u ispitivanju optuženi nastojao da iznudi ili dobije priznanje od M. da posjeduje bombe, uz isticanje kako je navodno R.B. sve priznao.

Iz već ranije navedenih razloga ocjena i analiza odbrane i iskaza ovog svjedoka kojom se želi opovrgnuti uvjerljivost istinitost i vjerodostojnost iskaza, ne može se prihvatiti utemeljeno, niti se mogu dovesti u sumnju kako iskazi oštećenog R.M. tako ni oštećenih N.V. i R.B., na osnovu kojih je ovo vijeće izvelo zaključke o postojanju u

postupanjima optuženog kako su opisana u sve tri tačke izreke ove presude, svi bitnih obilježja kako opštih tako i posebnih, krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 stav 1 preuzetog KZ SFRJ.

Sud nalazi nasuprot tezi odbrane, da za navedene radnje koje se kvalifikuju kao „mučenje“ nisu potrebna kao dokaz medicinska dokumenta u vidu uvjerenja ili dokaza javljanja ljekaru i da su iskazi svjedoka oštećenih dovoljni dokazi da su oštećeni doživjeli teška fizička zlostavljanja i maltretiranja, te psihičke boli i patnje koje prevazilaze obično netolerantno postupanje i ponašanje pri uzimanju izjava koje bi eventualno bilo dozvoljeno u drugim okolnostima, s obzirom na okolnosti i vrijeme kad su se radnje dešavale, okruženje u kome se dešavale, poduzete prema civilima srpske nacionalnosti, na nezakonit, protivpravan način, zlog čega i nisu ni uvedene u službene knjige i evidencije. Strah oštećenih da potraže pomoć liječnika u datim prilikama i okolnostima je očekivan i logičan, a inače nasuprot tvrdnjama odbrane, sud je mišljenja da medicinska dokumentacija, obzirom da posljedice radnji koje je izvršio optuženi nisu relevantan element za postojanje bitnih obilježja predmetnog krivičnog djela, a koji stav je zauzeo Vrhovni sud Republike Hrvatske u predmetu broj: I Kž 992/08-8 od 16.12.2008. godine protiv optuženog P..

Po nalaženju ovog vijeća optuženi je u svojstvo policajca PS Tešanj koja djeluje na području općine Tešanj i imala je nadležnost za područje općine Tešanj za vrijeme oružanog sukoba u BiH postupao je protivno pravilima Međunarodnog humanitarnog prava izvršenjem radnji kako su opisane u izreci presude pod tačkama 1, 2 i 3 i to mučenjem, koje kao ratni zločin prema Međunarodnom humanitarnom pravu sadrži sve potrebne elemente i obilježja kao što su nanošenje djelom ili propustom teškog bola ili patnje, tjelesne ili duševne oštećenim licima civilima u kritično vrijeme, a te radnje je optuženi kao policajac poduzeo upravo s voljom i namjerno jer ničim u toku postupka nije opovrgnuta njegova svijest volja, i računljivost u vrijeme poduzimanja radnji, i znanje da iste, predstavljaju kršenje ustanovljenih pravila Međunarodnog humanitarnog prava. Iz iskaza svjedoka oštećenih nedvojbeno proizilazi da su radnje namjernog nanošenja snažnog tjelesnog ili duševnog bola ili patnje oštećenim, koji su bez zakonskog osnova u kritično vrijeme privođeni i zadržavani u prostorijama kako su označene u činjeničnim opisima izreke presude i bili u istim prostorijama pod nadzorom optuženog, od njega poduzimane radi dobijanja informacije ili priznanja, te u smislu prisiljavanja da priznaju nešto što nisu mogli, jer te okolnosti kako ih je optuženi vidio nisu postojale kada je u pitanju dakle, posjedovanje bombi pištolja, da je R.B. srpski specijalac i drugo, i one po ocjeni ovog suda predstavljaju upravo po svim svojim obilježjima radnje izvršenja ratnog zločina prema civilnom stanovništvu i to „mučenjem“ kao oblikom izvršenja. Radnje koje je poduzimao optuženi nisu posljedica izvršenja zakonitih sankcija. Te radnje su po ocjeni vijeća poduzete u vezi sa oružanim sukobom odnosno ratnim sukobom koji je već bio u tijeku i trajao na području cijele BiH a svakako se odrazio, reflektovao i trajao i na području općine Tešanj, kako je to u ovoj presudi već naprijed obrazloženo prilikom analiziranja općeg obilježja krivičnog djela, postojanja „oružanog sukoba“.

Dužnost optuženog u kritično vrijeme bila je da se pruži zaštita civilnim licima a ne da se vrši bilo kakva fizička niti moralna prisila prema istima kao zaštićenim osobama, osobito ne u cilju da bi se od njih ili od trećih dobile informacije kako to kao zabrana stoji propisano u članu 31. Ženevske konvencije o zaštiti civilnog stanovništva za vrijeme rata od 12.08.1949 godine.

Kada je u pitanju elemenat, da su radnje koje predstavljaju teške povrede Ženevskih konvencija izvršene u vezi sa sukobom, napominje se da se ne traži uzročna posljedična veza između oružanog sukoba i počinjenja djela, ali se u najmanju ruku traži da je postojanje oružanog sukoba u znatnoj mjeri uticalo na sposobnost počinioaca da počini, dakle u konkretnom slučaju protivzakonite radnje, koje je ovo vijeće kvalifikovalo krivičnim djelom ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz člana 142 stav 1 preuzetog KZ SFRJ.

Kada je u pitanju ovaj opšti elemenat jasno je da su oštećena lica prema kojima je vršeno ne zakonito postupanje od strane optuženog, lica srpske nacionalnosti, da su ta lica živjela u vrijeme oružanog sukoba u BiH, na području općine Tešanj i to u mjestu Rosulje koje je uglavnom bilo naseljeno stanovništvom bošnjačke i hrvatske nacionalnosti, te su lica srpske nacionalnosti u takvim konkretnim okolnostima predstavljale manjinu a posebno u odnosu na naseljenost cjelokupnog područja općine Tešanj, optuženi je u kritično vrijeme imao svojsto policajca PS Tešanj odnosno PO Jelah u kritično vrijeme, te se ne mogu prihvatiti navodi odbrane da je on bio policajac samo do 06.07.1992 godine, obzirom da je činjenica da je nakon toga ostao u policijskom sastavu s tim što se vodio kao policajac PS Tešanj a koja stanica policije dakle za cijelo područje općine Tešanj, pa time sljedstveno i za područje naseljenog mjesta Jelah kao područje mjesta Rosulje bilo je pod kontrolom teritorijalne odbrane i policije u to vrijeme koji su praktično činile oružane snage Armije BiH koja je kontrolirala te prostore u to vrijeme, a koja je učestovala da kako u oružanim sukobima koji su već uveliko postojali na prostoru BiH. Optuženi je u svojstvu policajca bio pripadnik vojnih snaga tadašnje Republike Bosne i Hercegovine i upravo u vezi sa oružanim sukobom privodio ali protivzakonito i protivno odredbama Ženeveske konvencije kako su već iste navedene u obrazloženju presude, civile koje nisu njegove nacionalnosti nego suprotne dakle srpske nacionalnosti, prema njima primjenjivao fizičku silu i maltretiranje u cilju iznuđivanja priznanja da oni posjeduju osim već predanog oružja policijskim službenicima PS Tešanj , još naoružanja, bombi, pištolje, te da prizna (oštećeni R.B.) da je srpski specijalac. Dakle, nedvojbeno i nesumnjivo činjenično stanje, a kako je utvrđeno u toku postupka po nalaženju ovog suda ukazuje na opravdan zaključak da je optuženi upravo sve radnje poduzimao povodom i u vezi oružanog sukoba, jer da je bio mir i mirno stanje zasigurno se na opisani način u izreci ove presude pod tačkama 1, 2 i 3 ne bi ponašao niti postupao. Njegovo ponašanje i postupanje, se ponovno ističe, predstavlja mučenje osoba a što je Međunarodnim humanitarnim pravom u potpunosti zabranjeno obzirom da mučenje označava bilo koju radnju prema konvenciji Ujedinjeni nacija o zabrani mučenja od 1984 godine gdje se u članu 1 (1) izraz mučenje označava kao bilo koja radnja kojom se težak bol ili patnja bilo tjelesni ili duševni namjerno nanose određenom licu u cilju dobijanja od tog ili trećeg lica informacija ili priznanja, ili zastrašivanja ili prinude tog lica ili drugih lica, ili iz bilo kojeg drugog razloga zasnovanog na diskriminaciji bilo koje vrste , kada se takav bol ili patnja nanose od strane ili na poticaj ili uz saglasnost ili pristanak službene osobe ili neke druge osobe koja djeluje u službenom svojstvu.

Pored već naprijed date ocjene i razloga za prihvatanje iskaza svjedoka oštećenih kao pouzdanih i uvjerljivih u bitnim dijelovima te dovoljnom osnovom za utvrđenje svih bitnih obilježja krivičnog djela kada su u pitanju konkretne radnje optuženog koje se kvalifikuju izvršenjem predmetnog krivičnog djela za koje je oglašen krivim , neophodno je istaći da iz navedenih razloga ovaj sud nalazi upravo neutemeljenim

navode optuženog date u svojstvu svjedoka , kada negira izvršenje krivičnog djela. Naime, iskaz optuženog ne nalazi potvrdu ni u jednom izvedenom dokazu optužbe, a ni dokazi odbrane kako subjektivni tako ni objektivni (raspored rada i dežure, izvještaj o preduzetim mjerama i radnjama) nisu dokazi koji isključuju na bilo koji način ili dovode u sumnju iskaze oštećenih, na osnovu kojih se kao i na osnovu iskaza svjedoka Č.H. zasnivaju zaključci suda o postojanju bitnih obilježja krivičnog djela.

Kad su u pitanju prigovori odbrane da postoje određene kolizije u iskazima svjedoka oštećenih datih na glavnom pretresu i u ranijim iskazima datih Državnoj agenciji za istrage i zaštitu, može se taj navod prihvatiti tačnim, ali sud nalazi kako je već naprijed naznačeno , da se ne radi o značajnom odstupanju a niti se ono odnosi na bitne činjenice i okolnosti koje su od značaja i uticaja na konačni zaključak ovog suda u pogledu postojanja bitnih obilježja krivičnog djela i krivične odgovornosti u radnjama optuženog , kako su one pobliže opisane u izresi ove presude, te stoga te nedosljednosti i kolizije nisu uticale , po ocjeni ovog suda na vjerodostojnost iskaza svjedoka oštećenih u pogledu dakle , pravno relevantnih činjenica. Određene kolizije na koje ukazuje odbrana kao recimo, da je svjedok oštećeni N.V. istako u istrazi da je priveden u prostorije kafane u Jelahu gdje je bila smještena policija u Jelahu i gdje je bila prisutna neka djevojaka, a da je na glavnom pretresu rekao da je priveden u u kafić „LM“ i druge slične , nedosljednosti i kolizije u iskazima svjedoka, mogu biti iz razloga protoka vremena od navedenih događaja, pa do davanja iskaza, a bez značaja je da ili je svjedok mjesto izvršenja radnje označio u jednom momentu kao kafanske prostorije a drugi puta kao kafić, jer sve to u suštini ne dovodi u sumnju kredibilitet i vjerodostojnost iskaza svjedoka N. V. pa ni uvjerljivost i istinitost te pouzdanost iskaza ostalih svjedoka oštećenih. Ono što je najbitnije u cijeloj ovoj stvari je činjenica da su svjedoci –oštećeni u svakom od datih iskaza, kako onih u istrazi , tako i iskaza datih na glavnom pretresu pod zakletvom , imenovali i označavali direktno, neposredno pokazujući na optuženog tokom pretresa kao lice koje ih je privodilo i koje se prema njima ponašalo na način kao je to opisano u izreci ove presude. Dakle, oštećeni su konzistentni u svojim iskazima kad je u pitanju, kako vrijeme, mjesto tako i način izvršenja radnji koje je upravo optuženi preduzeo prema njima u kritično vrijeme, a ne neko drugi, te da su doživjeli zlostavljanje, fizičko maltretiranje, kao i nanošenje im od optuženog , ne bilo kog drugog, niti je to i odbrana uspjela osporiti, teških fizičkih i psihičkih patnji i boli, kojih se i danas oštećeni sa mukom i nerado sjećaju, želeći sve to zaboraviti. Njihov psihički i fizički integritet je optuženi ozbiljno narušio svojim postupanjem, a da za to nije imao bilo kakvih opravdanih i zakonitih razloga.

Neprihvatljiva je teza odbrane da optužnica u činjeničnom supstratu nije opisala inkriminirajuće radnje, jer nije u skladu sa članom 242 ZKP konkretizirala radnje izvršenja i da je opis krivičnog djela koje se stavlja na teret optuženom uopšten, bez preciznog i jasnog određenja koje inkriminisane radnje je počino optuženi, a koje su utemeljene prije svega na materijalnim dokazima, u koje vrijeme , te koji objektivni dokazi to potkrepljuju protiv optuženog.

Ovakav stav nije utemeljen iz razloga koji su dati naprijed kroz obrazloženje ove presude, kako u pogledu postojanja općih obilježja , tako i posebnih ovog krivičnog djela, i to kao u odnosu na vrijeme izvršenja, mjesto izvršenja , što se posebno odnosi na radnje koje optuženi poduzeo u prostoru kafića LM u Jelahu.

Da je kafić ili kafana , nebitno, postojao u mjestu Jelah i da su njegove prostorije korištene za poduzimanje u konkretnom slučaju protiv zakonitih radnji optuženog, potvrdio je osim svjedoka oštećenih i svjedok Č.H., koji je u svom iskazu i uvjerljivi i upečatljivi na glavnom pretresu naveo da je on vlasnik kafe bara „LM“, te da je početkom rata u isti uselila policija, a na koji iskaz optuženi nije imao primjedbi na glavnom pretresu. Dokazom odbrane – obavijesti Federalnog ministarstva za pitanja branitelja i invalida domovinskog rata , grupe za pitanja evidencija iz iz oblasti vojne obaveze Tešanj od 06.10.2011. godine ne može se dovesti u pitanje utvrđena činjenica iz iskaza svjedoka Č. i iskaza oštećenih da je policija – optuženi u kritično vrijeme faktički , dakle stvarno koristio navedene podrumske prostorije, dakle za prije svega po ocjeni ovog suda nelegalne i nezakonite radnje privođenja, ispitivanja i iznuđivanja priznanja, upravo u mjestu i vrijeme kako je to pobliže opisano u izreci ove presude. To što nema službene evidencije da je objekat korišten za potrebe policije nije od relevantnog značaja za postojanje krivičnog djela u konkretnom slučaju. Takođe po ocjeni ovog suda iskazi svjedoka odbrane su neuvjerljivi i kontradiktorni te usmjereni na to da olakšaju položaj optuženog s ciljem da izbjegne krivičnu odgovornost, te se kao takvi nalaze neprihvatljivim. Osim što svi svjedoci ističu da je optuženi bio dobar policajac i da je svoje poslove vršio po pravilima i da nije bilo pritužbi na njegov rad, niko od njih nije na apsolutan i uvjerljiv način isključio optuženog kao lice koje je izvršilo krivičnopravne radnje, osim izjavama da oni o takvim postupcima i radnjama optuženog nemaju nikakvih saznanja, što nije dovoljna i po kvalitetu značajna tvrdnja koja bi eskulpirala optuženog kao počinioca djela. Proizvoljne i paušalne tvrdnje svjedoka odbrane nisu adekvatan način kojim bi se pobili i u pitanje doveli materijalni dokazi optužbe a posebno ne činjenice i okolnosti koje kao bitne u ovoj krivičnoj stvari utvrđene iz kredibilnih i uvjerljivih , pa time i vjerodostojnih iskaza saslušanih svjedoka oštećenih i svjedoka Č..

Svjedoci oštećeni po nalaženju ovog suda nisu imali bilo kakvog razloga ili motiva da govore i iznose i to konzistentno kad su pitanju bitne činjenice i okolnosti važne za postojnje predmetnog djela, bilom kakve neistine i da lažno terete optuženog kao počinioca. Odbrana nije u toku postupka uspjela degradirati i diskreditirati iskaze svjedoka optužbe, niti ukazati na bilo koji način da se svjedoci eventualno svete optuženom zbog nečega ili da iz nekih drugih razloga neosnovano terete optuženog. Ni sam optuženi u svom iskazu nije mogao na bilo koji način osporiti vrijednost iskaza oštećenih ni po kvalitetu a ni kvantitetu, kao što to nije po ocjeni ovog suda uspio ni branilac navodima iz završne riječi, koje je ovaj sud cijenio kroz obrazloženje dato naprijed u ovoj presudi.

Potrebno je na ovom mjestu ukazati na iskaz svjedoka odbrane D.I. koji je u inkriminisano vrijeme obavljao dužnost komandira Odjeljenja u Jelahu kad navodi da navedeno Odjeljenje „nije imalo u zadatku privođenje i privođenje je vršilo Odjeljenje pri Stanici milicije u Tešnju“, iako optuženi u svom iskazu koji je dao u svojstvu svjedoka te u iskazu koji je dao u Tužilaštvu a koji iskaz sud izvršio uvid ko dokaz Tužilaštva, je priznao da je privodio lica Srpske nacionalnosti L.M. i L.P.. Dalje, svjedok D. u svom iskazu navodi da se u Odjeljenju u Jelahu nisu obavljali razgovori i ako je trebalo obaviti razgovor to je obavljao komandir Stanice, dok u svom iskazu u svojstvu svjedoka optuženi a tako i u onom datom u tužilaštvu navodi da je obavio razgovore s L.M. i L.P.. Ove tvrdnje svjedok D.I. je ponovio više puta u svom iskazu

i takav iskaz ovaj sud cijeni dat u namjeri da olakša položaj optuženog, odnosno u cilju izbjegavanja odgovornosti optuženog. U prilog ovom zaključku ide i činjenica da svjedok D.I. kao komandir Odjeljenja, nije navodno znao za pronađeno oružje u mjestu Rosulje, iako iz iskaza optuženog kao svjedoka proizilazi da je optuženi bio u pretresima u mjestu Rosulje, te vršio privođenja lica srpske nacionalnosti iz mjesta Rosulje radi posjedovanja oružja, a mjesto Rosulje je od sjedišta Odjeljenja Jelah udaljeno samo 3 kilometra.

Svjedok odbrane H.I., za koga optuženi navodi da je najčešće sa njim bio u patrolama, u svom iskazu nastoji da poboljša položaj optuženog u postupku, navodeći da su u Odjeljenju Jelah privođena samo lica koja su narušavala javni red i mir, dok je optuženi u svom iskazu iznio suprotne tvrdnje. Takođe svjedok S.M. u svom svjedočenju želi pomoći odbrani optuženog tvrdeći čak suprotno od optuženog, da u Odjeljenje policije u Jelahu nije vršeno privođenje osoba. Ustvrdio je i on da ne zna ništa o predaji oružja mještana mjesta Rosulje, te da su pretresi rađeni najvjerojatnije.

Bitno je istaći da je jedina činjenica u pogledu koje se iskazi svjedoka odbrane, a koji su inače bili radne kolege optuženog u inkriminirano vrijeme slaužu, jeste činjenica da je optuženi mjenjao komandira u slučaju njegove odsutnosti, te da su se svi sklanjali u prostorije kafe bara "LM" u vrijeme granatiranja, a što je u svom iskazu potvrdio i sam optuženi. Optuženi je kao svjedok naveo i to da je bio slobodan u dane 1., 2., 3., 4., i 5. 07. 1992. godine, odnosno da u te dane nije radio, dok u radnoj listi za 1992. godinu navedenog policijskog Odjeljenja obrazac broj 16785 za mjesec februar, mart, april, maj, juni i juli stoji pod rednim brojem 56, da je optuženi 1., 2., 3 i 04. 07. 1992. godine radio po 12 sati, te da je samo 05. 07. 1992. godine bio slobodan. Iz navedene radne liste se također vidi da je svjedok D.I. bio slobodan u dane: 1, 2, 3, 4, 5, 6 i 7. 07. 1992. godine, što znači da ga je u to vrijeme mijenjao optuženi.

Navodi odbrane optuženog kao svjedoka odbrane nisu potvrđeni navodima iz knjige rasporeda rada u Zapisniku Policijskog Odljeljenja Jelah za mjesec juni i juli 1992. godine, odnosno u navedenoj knjizi nisu evidentirana privođenja niti pretresi koje u svom iskazu kao svjedok navodi optuženi u dane 19. 06., 21. 06., 23. 06., 25. 06 i 29. 06. 1992. godine, samo je evidentirano obavljanje pretresa 05. 06. 1992. godine bez navođenja kod kog su vršeni pretresi.

Valja napomenuti i da okolnosti koje navode svjedoci R.M. i N.V. a na koje odbrana ukazuje da bi degradirala iskazima ovih svjedoka da su privođeni i od strane HVO u mjesni dom u Rosuljama, početkom jula, i da ih je maltretirala osoba koju su zvali „H.“, nije od značaja za konkretnu krivičnu stvar, ali se na osnovu tog dijela iskaza može zaključiti i potvrditi uvjerljivost iskaza ovih svjedoka koji su opisali dakle ne samo ono što im je učinio optuženi, nego i ono što im je činjeno od strane drugih lica, tako da ovime iskazi oštećenih dobijaju još više na kvaliteti i upečatljivosti, kad je u pitanju postupanje optuženog, zbog čega se prigovori odbrane iz završne riječi da su iskazi svjedoka N. i R.M. iz tog razloga nepouzdati i neuvjerljivi, ne nalaze prihvatljivim i osnovanim. Neprihvatljiv je stav odbrane da je tužilaštvo u toku postupka trebalo utvrditi tko je osoba po nadimku „H.“, pa ga saslušati kao svjedoka, kao što nije od uticaja na presuđenje u ovoj krivičnoj stvari ni prigovor da je tužilaštvo trebalo saslušati svjedoka J.I. i predložiti kao svjedoka., jer se po ocjeni ovog suda i bez saslušanja tog svjedoka, a kog odbrana nije ni predlagala radi saslušanja u toku postupka, ne bi drugačije činjenično stanje u ovoj stvari utvrdilo.

Sa navedenih razloga ovo vijeće nalazi u potpunosti neosnovanom odbranu optuženog kojom negira izvršenje i izvršenje krivičnog djela za koje je optužen, te stoga takvu odbranu nije moglo prihvatiti objektivnom i utemeljenom, te nalazi da je van svake razumne sumnje u konkretnom predmetu dokazano da je optuženi počinio krivičnopravne radnje svjesno i voljno i to kako su pobliže opisane u izreci ove presude a koje po svojim objektivnim i subjektivnim elementima sadrži bitna obilježja i koje sud kvalifikuje krivičnim djelom, ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 stav 1 preuzetog KZ SFRJ.

Imajući u vidu da se uvijek primjenjuje zakon koji je važio u vrijeme učinjenja krivičnog djela, a svaki drugi (novi) zakon se primjenjuje samo pod uvjetom ako je blaži za učinitelja, što nije konkretna situacija, iz tih razloga je ovaj sud primjenio preuzeti KZ SFRJ, tako da je radnje optuženog pravno kvalifikovao kao krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 stav 1 preuzetog KZ SFRJ, kao blaži zakon.

Odlučujući o krivičnoj sankciji ovaj sud je u smislu člana 41 preuzetog KZ SFRJ u vezi sa članom 42 i 43 istog zakona cijenio sve okolnosti koje utječu na to da kazna bude veća ili manja. Od olakšavajući okolnosti na strani optuženog, a koje su prihvaćene kao takve cijanjeno je da se radi o neosuđivanom licu, da je porodičan, otac troje djece, a bez obzira što se radi o krivičnom djelu koje ne zastarijeva cijanjeno je protek vremena od učinjenja djela, te je cijanjeno korektno ponašanje optuženog u toku postupka, te sve te olakšavajuće okolnosti ovaj sud je vrednovao kao osobito olakšavajuće i zbog toga se u nedostatku otežavajućih okolnosti na strani optuženog opredijelio za primjenu Instituta ublažavanja kazne, tako da je optuženog osudio na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine. Po ocjeni ovog suda navedena kazna zatvora odgovara težini krivičnog djela, stepenu krivične odgovornosti tj krivice optuženog kao i okolnostima pod kojima je isto učinjeno, a sud je pri odmjeravanju kazne imao u vidu da uslijed izvršenja krivičnog djela za oštećene osobe nisu nastupile trajne negativne posljedice po fizičko i psihičko zdravlje, mada do danas svjedoci nisu mogli zaboraviti te događaje. Sud je mišljenja da je izrečena kazna dakle adekvatna i potrebna za ostvarenje svrhe kažnjavanja u smislu člana 33. preuzetog KZ SFRJ.

Na osnovu člana 202 stav 4 ZKP FBiH optuženi je oslobođen obaveze naknade troškova krivičnog postupka, te je odlučeno da isti padaju na teret budžetskih sredstava suda, obzirom da bi plaćanjem istih bilo dovedeno u pitanje njegovo izdržavanje jer je lošeg imovnog stanja koja činjenica u toku postupka nije osporena, te bi plaćanjem istih bilo dovedeno u pitanje njegovo izdržavanje i osoba koje je dužan po zakonu izdržavati.

Na osnovu odredbe člana 212 stav 3 Zakona o krivičnom postupku FBiH oštećeni N.V., R.B. i R.M. se sa svojim imovinskopравnim zahtjevima upućuju na parnični

postupak, obzirom da podaci krivičnog postupka nisu pružili pouzdan osnov ni za potpuno ni za djelomično presuđenje.

Zapisničar

Predsjednik vijeća

Behlić Amara

Tešnjak Nermin

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba Vrhovnom sudu Federacije BiH u Sarajevu u roku od 15 dana od dana prijema presude, putem ovog suda. Oštećeni mogu izjaviti žalbu samo zbog odluke o troškovima krivičnog postupka i odluke o imovinskopravnom zahtjevu.